

Adrian Willaert

Musica nova (1559)

Io amai sempre / Ma chi pensò (a4)

Lasso, ch'i ardo / Quest' arder mio (a4)

L'aura mia sacra / Ella si tace (a5)

Mentre che'l cor / Quel foco è morto (a5)

Amor, Fortuna (a4) – Pétery Dóra intavolációja

In qual parte del Ciel / Per divina bellezza (a6)

I'vidi in terra / Amor, senno, valor (a6)

Liete e pensose (dialogo a7)

Ne spero in dolci (a4) – Pétery Dóra intavolációja

Occhi piangete (dialogo a7)

A:N:S Chorus (Gavodi Zoltán, Patay Péter,
Csapó József, Fehérváry Péter, Kéringér László,
Benkő Pál, Koncz András), vezényel Bali János
közreműködik Pétery Dóra – csembaló

Io amai sempre (a4)

Mindig szerettem — most is bennem lángol,
s vágyam iránta napról napra mélyebb —
ez édes helyet, hova sírva térek,
midőn összeszorítja szívem Ámor;

s meg nem feledkezem a délutánról,
hogy minden hitvány dolgom semmivé lett,
hogy arca ékesen szívembe fénylett,
és jótt tenni szerelmessé varázsolt.

Ki hitte volna, hogy egyszerre érjen
a támadás mindenfelől szívemben?
hogy rontanak rá édes ellenségi!

Túlerővel győzől le, Ámor, engem,
s ha nem élesztené a vágy reményem:
meghalnék, bár így nem vágytam még élni.

(No 85, Végh György ford.)

Lasso, ch'i ardo (a4)

Jaj, lángolok, de el nem hiszi más itt;
vagy inkább: elhiszik, csak az nem éppen,
ki — szeretném — leginkább higgye nékem;
nem hiszi, pedig önként kiviláglik.

Asszony, sugárzó szépség s halavány hit,
nem látod szívem szemem tükörében?
Balcsillag alatt ne állnék csak — érzem —,
irgalmad kútján enyhülnék parányit.

Pedig, mellyel te nem törődsz, a lángom
s dicséreted szétszálló rímeimben
ezer mást is talán fölgyújtának.

Mert, édes Tüzem, jó előre látom:
dermedjen ajk, záruljon bár a szép szem,
túlélnek minket mint gyújtó zsarátnok.

(No 203, Szedő Dénes ford.)

L'aura mia sacra (a5)

Fáradt nyugtomban rámlehel gyakorta
Égi Fuvallatom, biztatva mostan,
hogy múlt és jelen bajom elsoroljam,
mit életében tán nem mertem volna.

Ama szerelmes pillantástól fogva,
mely számos kinnak lőn forrása hajdan,
elmondom, mily nyomorult s boldog voltam,
és hogy Ámor fölemésztett naponta.

Hallgat, arcára részvét színe lebben,
merőn tekint rám, és sóhajtva, akkor
arcát felékesíti tiszta könnye;

aztán fájdalomtól legyőzve lelkem
felsír, és máris önkínzó haragtól
riadva álma tűnik ébredve.

(No 356, Weöres Sándor ford.)

Mentre che'l cor (a5)

Amíg sóvárgás férgé falta bensőm,
emésztődött szerelmesen lobogva,
bájos vadnak elszórt nyomát kutatta,
magános halmon járva, zordon erdőn.

Búmat daloltam merészen s kesergőn,
Ámort és Őt, ki hozzám oly mogorva,
de szellemem s rímem még át se fogta,
mert ifju voltam, új gond- s bánat-felhőm.

Meghalt e tűz, kapott kis kriptaboltot,
pedig a korral együtt növekedve,
mint másoknál, egészen öregségig,

jó rím fegyverével, mit most eloldok,
s érett művészettel megénekelve,
a szikla sírva repedt volna végig.

(Nº 304, Weöres Sándor ford.)

In qual parte del Ciel (a6)

Az ég mily részén, vajjon melyik eszme
volt a minta, ahonnan a természet
íly szép arcot vett, hogy ha rája néznek,
értsék itt lenn, mily hatalmas a mennybe?

Forrásnál nimfa, istennő berekbe
oldott-e ily arany haját a szélnek?
ennyi erőt gyűjtött-e szív az égnek?
Bár teljessége holtomat szerezte.

Isteni szépet kutathat örökre,
ki mitsem látott szeme sugarából,
és hogy mily szelíden forgatja körbe.

Nem tudja, mit gyógyít és gyilkol Ámor,
ki édes sóhajából nem figyelte,
édes szavából, édes kacajából.

(Nº 159, Weöres Sándor ford.)

I'vidi in terra (a6)

Én láttam angyali lényét e földön,
égi szépségét, melynek párja nincsen.
S mert hozzá álom, árny és füst a minden,
kínzó örömmel emlékezve küzdöm.

S láttam fénylő szemét átnézni könnyön,
szemét, melyet a Nap bámult irígyen,
a hallottam szava sóhaját, amellyel
hegyet döntött, s folyót zárt volna könnyen.

Szerelem, ész és fájdalom zokogva
olvadtak oly mézes harmóniába,
mint semmi más soha e földi porba,

s a természet is felfigyelt e bájra,
és, ím, elnémult a fatető lombja,
oly nektár szállt a szél fuvallatába.

(Nº 156, Takáts Gyula ford.)

Liete e pensose

„Víg s merengő, együtt-járó s magános
hölgyek, kik csevegtek az utcákon,
hol van ma ő, ki életem, halálom?

S mint máskor, mért nem látja őt a város?”

„Kedvünk az ő visszfényében virágos,
s szomorkodunk, mert megfosztott szavától
a féltékenység, amely kapzsiságból,
ha más örül, megsebzetten kiáltoz.”

„S ki vet béklyót, törvényt szerelmesekre?”

„Lelkünkre senki, testünkre kemény fék,
mely máskor minket, most őt zabolázza.

A szív gyakran kiül homlokra, szembe:
láttuk, homlokán elborult a szépség,
s harmatban fürdött szeme tiszta lángja.”

(Nº 222, Keresztury Dezső ford.)

Occhi piangete

„Csak sírjatok szemek, akár a zápor:
vétketekért jó el szívem halála.”

„Hisz inkább az ő, mint magunk hibája
miatt sírunk már szinte megszokásból”

„Rajtatok át lépegetett be Ámor
oda, hol most otthonát találja”

„Mert utat tárt neki a most halálra
vált szív, melyet már jó remény se pártol”

„Nem egyenlők, mint vélitek, az érvek!
Ti éreztétek ott a kppzi lázat
akkor, midőn bajhozótok belépett!”

„Ki él, helyes döntést ritkán csodálhat:
ezért elbúsít hát az ily ítélet,
hogy más vétkéből száll reánk gyalázat”

(Nº 84. Végh György ford.)